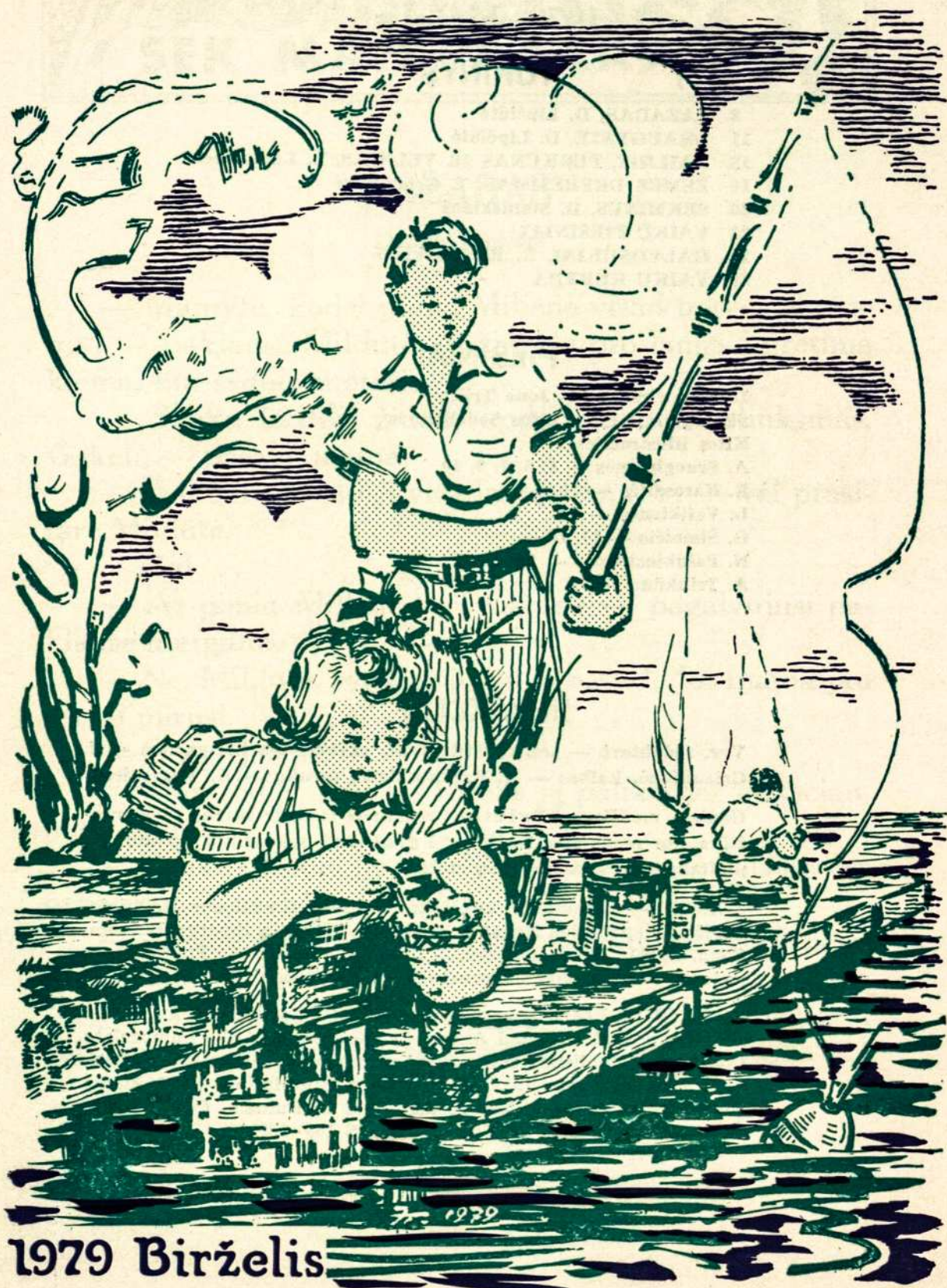

ECUTE

1979 Birželis

EGLUTė

1979 birželis

TURINYS

- 3 PAŽADAS, D. Lipčiūtė
- 11 DRAUGYSTĖ, D. Lipčiūtė
- 12 DAILIDĖ, PERKŪNAS IR VELNIAS, L. Lapinskienė
- 16 ŽEMĖS DREBĖJIMAS, I. Grigaitienė
- 20 SEKMINĖS, D. Staniškienė
- 23 VAIKU PIEŠINIAI
- 24 GALVOSŪKIAI, R. Račkauskienė
- 29 VAIKU KŪRYBA

PIEŠINIAI

1979 m. viršeliai — Jono Tričio
Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės
Kitos iliustracijos:
A. Sruoginienės — 4, 5, 7, 9, 10
R. Karosaitės — 11
L. Vaitkienės — 12
G. Šimaičio — 17, 18
N. Palubinskienės — 20, 21
A. Trinkūno — 25

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — R. Račkauskienė, pasakų — A. Vygantienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiuma. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260
EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

PAŽADAS

Danutė Lipčiūtė

— Mamytė, kodėl ponია Milienė visad tokia nelinksma? — paklausė Mildutė. Ji žiūrėjo pro langą į gretimą kiemą, kur sėdėjo moteris.

— Sunku kartais žinoti, kodėl žmogus nelinksmas, vaikeli, — pasakė mama.

— Gal dėl to, kad ji visą laiką viena... — vėl prasi-tarė Mildutė.

— Gal...

— Ar ponია Milienė turi mamą? — pagalvojusi pa-klausė mergaitė.

— Ne, Mildute, mamos ji jau nebeturi. Jos mama jau seniai mirusi.

— O kur jos tėtė?

— Man rodos, kad jos tėvelis ją paliko dar anksčiau, negu mama.

— Paliko? Kodėl jis ją paliko?... Mano tėvelis manęs nepaliktų, — stebėjosi Mildutė.

— Nesupratai, dukryte. Ponios Milienės tėvelį pasi-šaukė Dievas. Jis mirė.

— Kaip gaila... Tėveliai ir mamytės labai reikalingi vaikučiams. Ar Dievulis to nežino?

— Žino, vaikeli. Dievas labai gerai žino, kad tėveliai reikalingi vaikučiams, o vaikučiai tėveliams. Bet kartais Jis turi planų, kurių mes nesuprantam.

— Ar ponია Milienė turi vaikų?

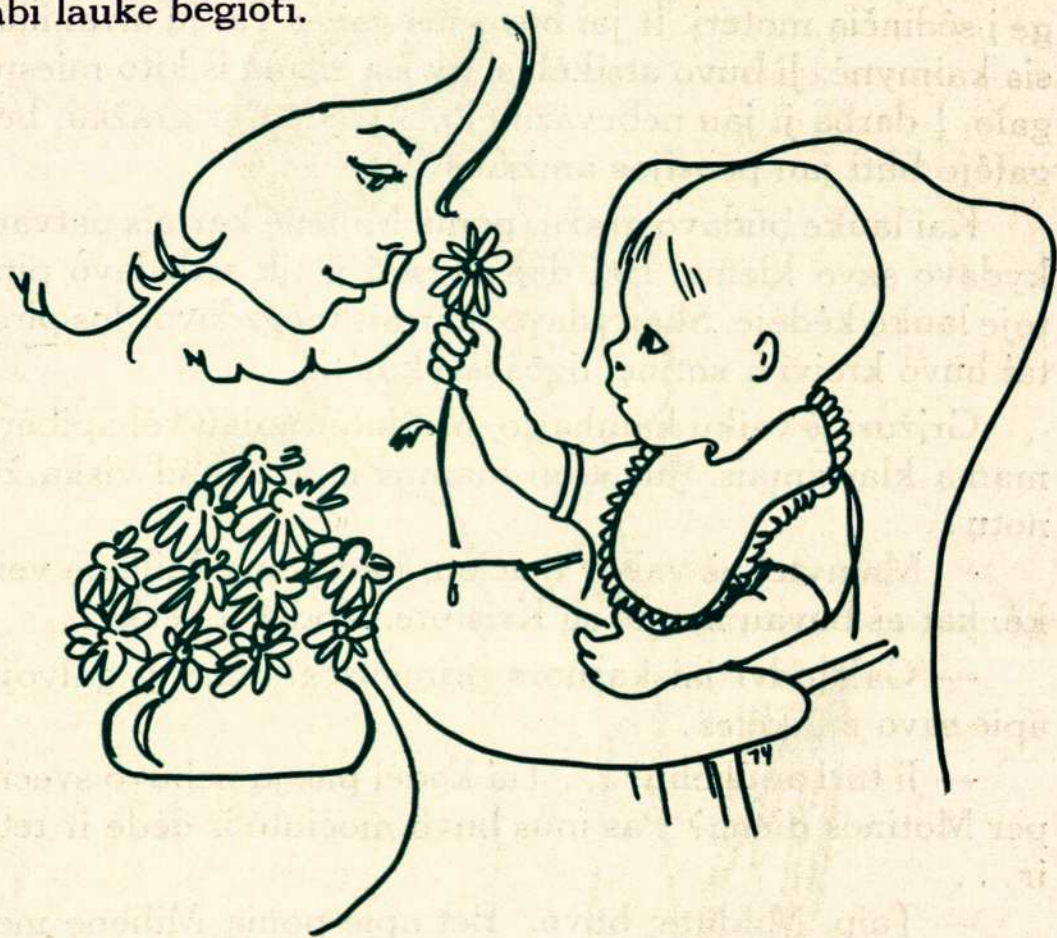
— Turi. Ji užaugino keturis vaikus.

— Tai kur jie yra? Kodėl ponია Milienė vis viena ir viena?

— Ponios Milienės vaikai jau užaugę. Jie gyvena kitur, dirba. Tikriausiai jie aplanko savo mamą, tik gal mes jų nepamatom.

— Negerai būti vienai, — užtvirtino Mildutė, purtydama savo kasytes. — Aš žinau! Man taip linksma, kad Dievulis mums davė Kristutę. Aš ją labai, labai myliu. Tik... ji taip pamažu auga. Aš vis laikiu, kada galėsime abi lauke bėgioti.

Mama nusišypsojo. Truputį pagalvojusi, Mildutė vėl ėmė kalbėti, net susijuokdama.

— Kai aš skaitau knygelę ir žiūriu paveikslukus, Kristutė man verčia puslapius taip greitai, kad nespėju nė pamatyti! Kodėl ji taip daro, mamyte? Juk Kristutė dar skaityti nemoka...

— Dar nemoka, vaikeli. Bet ji skuba tave pasivyti, — pasakė mama ir paglostė Mildutės galvą. Bet Mildutė vis užsisvajojusi žiūrėjo į poniją Milienę, sėdinčią savo kieme.

— O jeigu aš nuneščiau poniai Milienei savo naujausią pasakų knygą... Gal ji man paskaitytų?

— Žinoma, gali nunešti. Tik būk mandagi, neįkyrėk.

Kol Mildutė bėgo ieškoti savo knygos, mama pažvelgė į sėdinčią moterį. Ir jai buvo jos gaila. Tai jų artimiausia kaimynė. Ji buvo atsikėlusi tik šią žiemą iš kito miesto galo. Į darbą ji jau nebevažinėjo. Atrodė dar gražiai, bet galėjo būti jau pensijos amžiaus.

Kai lauke būdavo gražu, ponია Milienė kartais patvarkydavo savo kiemą. Bet dažniausiai ji tik sėdėdavo pintoje lauko kėdėje. Skaitydavo, kartais megzdavo. Jos pirštai buvo kreivi ir sutinę, ligos išsukinėti.

Grįžusi iš vaikų kambario, Mildutė tuojau vėl apibėrė mamą klausimais. Juk tam mamos ir yra, kad viską žinotų...

— Mamyte, aš vakar mačiau, kad ponია Milienė verkė, kai aš buvau kieme su Kristute. Kodėl ji verkė?

— Gal judvi jai ką nors primenate? Gal ji galvojo apie savo anūkėles...

— Ji turi anūkių?... Tai kodėl pas ją nebuvo svečių per Motinos dieną? Pas mus buvo močiutė ir dėdė ir teta ir...

— Taip, Mildute, buvo. Bet apie ponią Milienę mes nežinom. Todėl reikia atsargiai kalbėti. O dabar bėk su Kristute padraugauti. Aš turiu porą skubių darbų atlikti. Tėvelis tuoj grįš iš darbo.

Mildutė palingavo galvą, bet pas Kristutę ji nėjo. Ne. Ji atsiminė kažką svarbaus. Indaujoj ant lentynos stovėjo didelė dėžė. Tai dėdės Stasio dovana. Mildutė nuskubėjo pažiūrėti, nes tai buvo jos gimtadienio dovana.

Pasilipusi ant kėdės, Mildutė nukėlė dėžę nuo lentynos. Ji buvo labai sunki, ir mergytė vos neapvirto. Dėžė

buvo apdengta storu gelsvu celofaniniu popierium. O viduj buvo įvairiausi vaisiai. Mildutė kiekvieną pabadė pirštuku — čia ananasas, aprikosai, kriaušės, slyvos . . . Ir dar kitokių dalykų ten buvo, kurių vardų Mildutė nežinojo.

Taip ją bestovinčią užtiko grįžęs iš darbo tėtė.

— Ką tu, šarkele, čia veiki? — paklausė jis linksmi.

— Nieko, — pasakė Mildutė, bet jos veiduku nuriedėjo ašara. Tėtė tuoj pastebėjo.

— Na, kas dabar su tavim, Mildute? — švelniai paklausė ir ant rankų pakilojo.

— Aš labai noriu tų vaisių . . . — kūkčiojo mergytė.

— Labai gerai. Nėr ko verkti. Po vakarienės paprašysim mamytės, kad visiems padalintų. Galėsime pasmaguriuoti. . .

— Ne, negalėsime, tėtuk.

— O kodėl ne? Juk patikrinai, pelės dar nesugriaužė. O tai juk tavo gimtadienio dovana. . .

— Ne, jau ne mano. Aš pažadėjau atiduoti poniai Milienei. Jai liūdna. Net per Motinos dieną pas ją nieko nebuvo.

— Tai labai gražu, Mildute.

— Bet ir aš labai noriu tų vaisių. . . Nežinau, kaip dabar bus.

— Jei pažadėjai, vaikel, turi ir ištesėti. Dėžę kur nors paslėpsim. Aš tau padėsiu žodį išlaikyti.

Mama jau šaukė vakarienės. Prie stalo visi aptarė svarbius šeimos reikalus.

— Aš manau, kad sekmadienį reiktų švęsti Mildutės gimtadienį, — pasakė tėtis.

— Taip, juk žadėjom. Galėsime pasivaišinti dėdės Stasio dovana. . . — pritarė mama.

Mildutė pasižiūrėjo į tėtį išsigandusiomis akimis.

— Bus visokių vaišių, — tarė tėtė ir pažvelgė į mamą tokiu žvilgsniu, kuris reiškė: "Apie tai pasikalbėsime vėliau". Visi pradėjo valgyti skanią vakarienę.

— Kiekviena šventė pralinksmina, — staiga prasitarė mama. — Švęsim Mildutės gimtadienį, paskui tėvelio dieną. . . Bus progos ir mūsų kaimynę, ponią Milienę, pasikviesti. Mildutė labai susirūpinusi, kad ji vieniša.

Sekmadienis išaušo gražus, šiltas, saulėtas. Mildutė nuo pat ryto su tėveliu tarėsi, šnibždėjosi, ruošėsi šventei. Ji buvo nutarusi, kad pirmiausiai, tik grįžus iš bažnyčios nuneš poniai Milienei dovaną. Paskui pakvies pietų, taip, kaip mamytė buvo sakiusi.

Taip ji ir padarė. Paspaudė durų skambutį. Ponia Milienė jas atidarė. Tada Mildutė vienu atsikvėpimu pasakė:

— Šiandien mano gimtadienis ir čia yra jums dovana ir mes kviečiam jus ateiti pas mus pietų, kad jums būtų linksmiau.

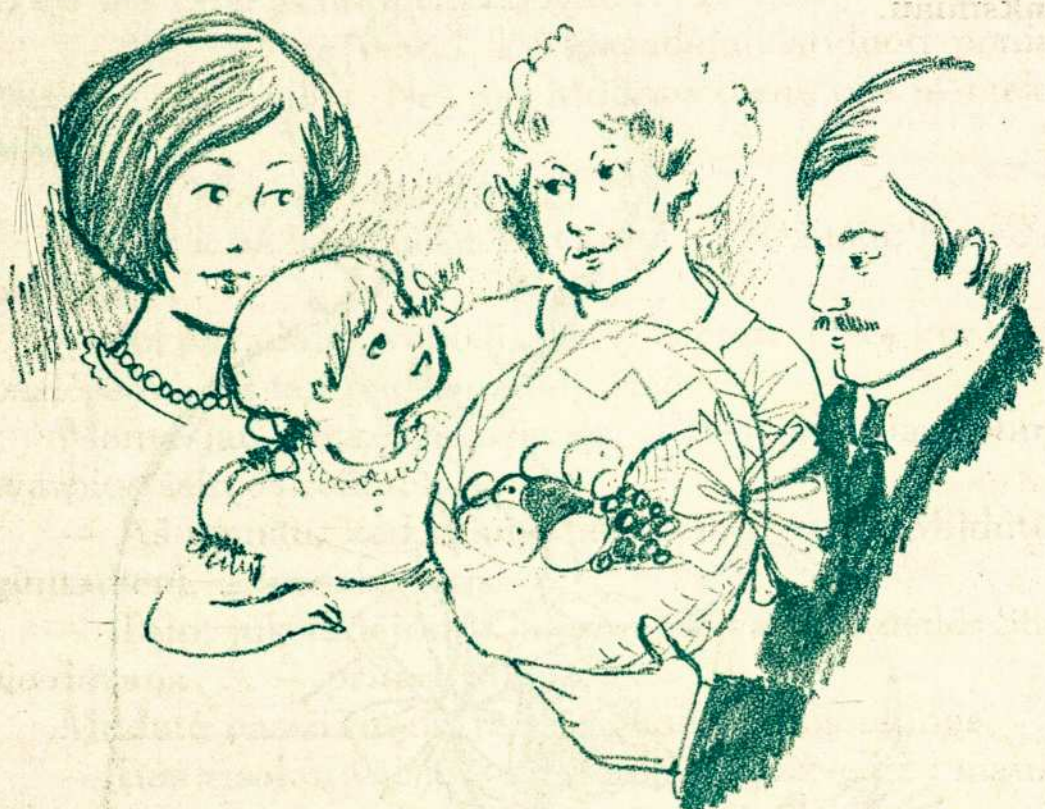

Ponia Milienė priėmė Mildutės dovaną ir labai nuoširdžiai padėkojo:

— Ačiū, ačiū labai. Tikrai ateisiu . . . — Jos balsas suvirpėjo. Mildutė laiminga nubėgo namo. Kai šventė jau

buvo suruošta, Mildutė nekantriai laukė svečių. Išgirdusi skambutį, puolė atidaryti duris. Lauke stovėjo ponia Milienė, rankose laikydama didelę dėžę vaisių.

— Čia bus mums visiems, — nusišypsojo ji. — Laimingo gimtadienio, Mildute!

Šventė buvo labai šauni. Visi džiaugėsi, juokavo ir vaišinosi. O vakare, prieš einant gulti, tėvelis pasisodino Mildutę ant kelių.

— Turiu ką tau pasakyti, dukryte. Kartą girdėjau tokį eilėraštuką:

Jei nori būt laimingas, laimę nešk kitiems.

Tuomet ji paslaptینگai sugrįžta mums patiems.

— Ar supratai?

Mildutė plačiai nusišypsojo ir palingavo galvutę. Jos kasytės linksmai šokinėjo.

DRAUGYSTĖ

Danutė Lipčiūtė

Naujas mano dviratukas —
Lempos blizga,
Ratai sukas.
Aš šaligatviu važiuoju —
Nevažiuoju, o skrendu!
Per pievelę ir taku
Susitikt su tėtuku.

Mano tėtė tuoį pareis
Ir šaligatviu,
Takais
Skriesime abu kartu
Po visų dienos darbų
Dviračiais su tėtuku.

Žvirbliai čirškia:
Tai draugystė,
Tai smagu!
Skuba, lekia jie abu —
Šviečia lempos,
Ratai sukas,
Šypsos sūnus ir tėtukas.

DAILIDĖ, PERKŪNAS IR VELNIAS

Liaudies pasaką lėlių teatrui pritaikė Laima Lapinskienė.

ANTRAS VEIKSMAS

Pasakotojas: Kaip nustebo Velnias su Perkūnu,
Kad Dailidė, paprastas žmogelis,
Galėjo būti toks gudrus
Ir raganą išvijo į laukus.
Dabar gyveno jie tryse,
Bet neilgai išliko ta taika...

Dailidė: (Kala kėdę ir niūniuoja)
Oi, kalu, kalu per dieną...

Perkūnas: Ankšta trims vienam name!
Įkyrėjo ta daina!
Eikim mes savais keliais,
Išsiskirkime draugais...

Velnias: Gerai sakai, Perkūne.

Bet kam namas liks?

Dailidė: Visi dirbome drauge...

Perkūnas: Aš daugiausia!

Aš medžius roviau.

Velnias: Aš daugiausia!

Aš stogą dengiau.

Dailidė: Nieko nebus, mieli draugai.

Varžybomis teks spręsti

Tokie reikalai.

Perkūnas: Kokiom varžybom?

Dailidė: Eisim vienas kitą gąsdinti.

Kas nebėgęs pasiliks,

Tam namukas veltui liks!

Velnias: Gerai, gerai, sutinku.

Aš išgąsdinsiu abu!

(Velnias išeina.

Pučia vėjas, ant stogo baladojasi,

pasigirsta juokas ir kiti neįprasti garsai.)

Dailidė: Nebaigiau kėdės sukalti.

(kala ir niūniuoja: "Oi, kalu kalu...")

(Velnias ateina į vidų ir bado Perkūną

savo ragais. Dailidė nekreipia dėmesio.)

Perkūnas: Hū-hū-hū, iš tiesų

Bėgsiu aš nuo tų ragų.

Tik kvailys, tik kvailys

Lauktų, kol jį visą subadys!

(Perkūnas išbėga, o Dailidė ir toliau kala kėdę.)

Velnias: (Gąsdina, švilpia, pučia...)

Oi, pailsau ir pavargau,

Laikas man sustoti jau.

Šį sykį tu, Dailide, laimėjai,

Bet pažiūrėsim, kas bus toliau...

Perkūnas: Mano eilė, mano eilė!

Pamatysit, kas ten dės kamine!

Velnias: Ha-ha-ha ir ho-ho-ho,
Velnias nieko nebijo!
(Švilpauja ir dainuoja)
Aš velniukas, šėtonukas
Su plaukučiais raudonais
Ir ragučiais užriestais.
(Pasigirsta griaustinis, sutemsta, žaibuoja...
visas namas dreba.)

Dailidė: (Patraukia pečiais)
Nėr čia ko, nėr čia ko
Taip labai bijoti.
Pažaibuos ir nustos,
Bus gerai miegoti.
(Dailidė nusižiovauja ir užsnūsta.
Velnias bėgioja aplinkui išsigandęs.)

Velnias: Ai-jai-jai, ai-jai-jai,
Čia, brolyti, ne juokai!
Ai-jai-jai, ai-jai-jai,
Čia devyni pragarai!
(Velnias, susiėmęs galvą, išbėga.
Įeina Perkūnas uždusęs.)

Perkūnas: Privargau ir uždusau,
Ir žaibus jau ištrankiau...
O tu, Dailide, miegi?!

Dailidė: (Nubunda ir pasiražo)
Man eilė dabar atėjo,
Palinkėkit gero vėjo...

Velnias: Tu, paprastas žmogelis,

Perkūnas: Išbandysi savo galią,

Abu: Prieš mus,

Tokius narsius,

Tokius stiprius!!

(Dailidė išeina į kiemą, pasislepia už krūmų,
pliaukšteli botagu ir dainuoja raganos balsu:)

Dailidė: Pykšt, pokšt,
Geležinis vežimaitis,
Vielų botagaitis!

**Velnius su Perkūnu: Ragana mus mušti atvažiuoja,
Bėkim, kol niekas kelio nepastojo!
(Abu išbėga)**

**Dailidė: (Juokdamasis)
Na, vaikeli, būk gudrus
Ir turėsi sau namus!
(Dainuoja:)
Oi, kalu, kalu per dieną...**

— Uždanga —

Lėlių teatro vaidintojai — dailidė, ragana, perkūnas ir velnias. Nuotrauka A. Kezio. Tokias lėles ir jūs galite pasidaryti ir suvaidinti šią liaudies pasaką.

ŽEMĖS DREBĖJIMAS

Irena Grigaitienė

Kai žemė sudreba, visa tai, kas mums įprasta, apviršta aukštyn kojom.

Taip įvyko 1964 m., kovo 27 dieną Anchorage mieste, Aliaskoje. Ten gyvenę žmonės taip pasakojo apie žemės drebėjimą:

— Namai ėmė riedėti žemyn nuo kalvų!

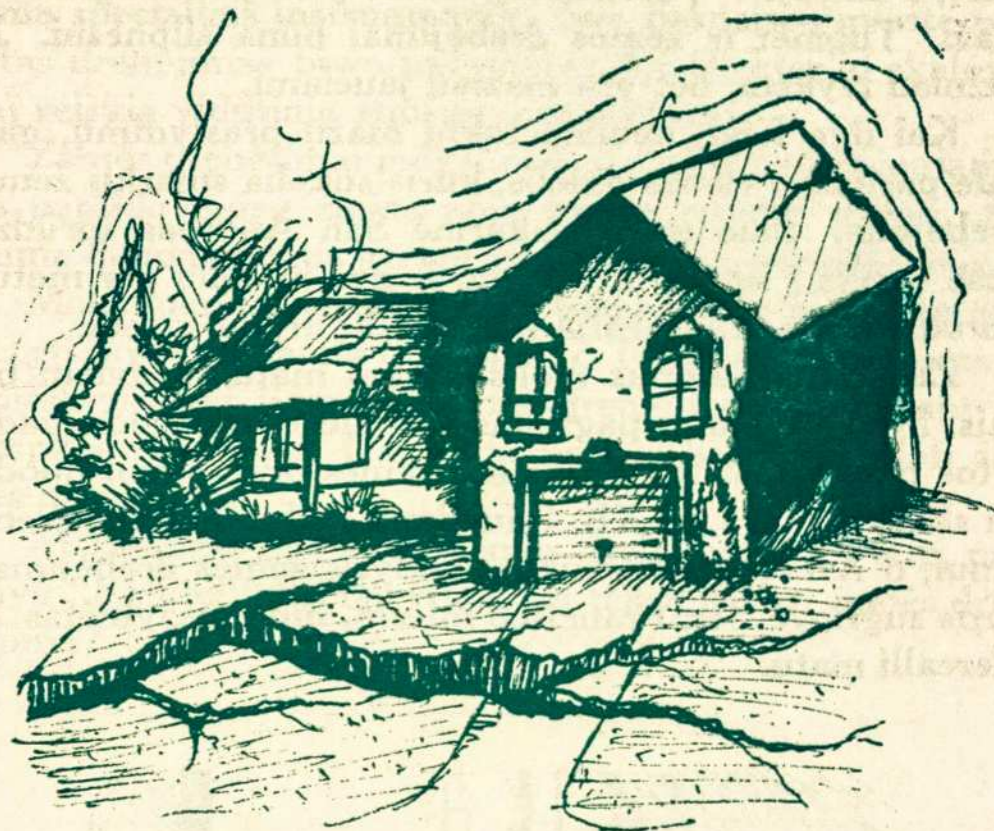
— Visas mūsų kiemas sutrupėjo! Mes likome stovėti ant besilankstančios žemės.

— Išgyventi žemės drebėjimą, reiškia pajusti žemę trupančią po kojomis ir išgirsti jos dejavimą.

Žemė, ant kurios mes ramiai stovime, nėra tokia tvirta, kaip mes manome. Jos netvirtumą pajuntame, kai sunkvežimiai dunda, važiuodami greitkelio. Dundesys nuaidi žeme, kaip bangos jūroje atsimuša į krantą. Bet žemės drebėjimo metu, žemė daug labiau sujuda.

Žemės drebėjimų būna daug. Per vienerius metus visoje žemėje būna maždaug 700 žemės drebėjimų, kurie padaro žalos.

Žemės drebėjimai išjudina ir sugriauna namus. Griūnantys namai yra pavojingi žmonėms. Drebėjimų metu daugiausia žmonių žūsta griūnančiuose namuose.

Žemės drebėjimas sukelia gaisrus, nes sulaužomi dujų vamzdžiai ir nutraukiami elektros laidai. Nutrūkę laidai išduoda kibirkštis, kurios gali uždegti lengvai padegamą medžiagą. Išardyti keliai sutrukdo ugniagesius, važiuojančius į gaisro vietą. Negesinamas gaisras greitai plečiasi ir didėja.

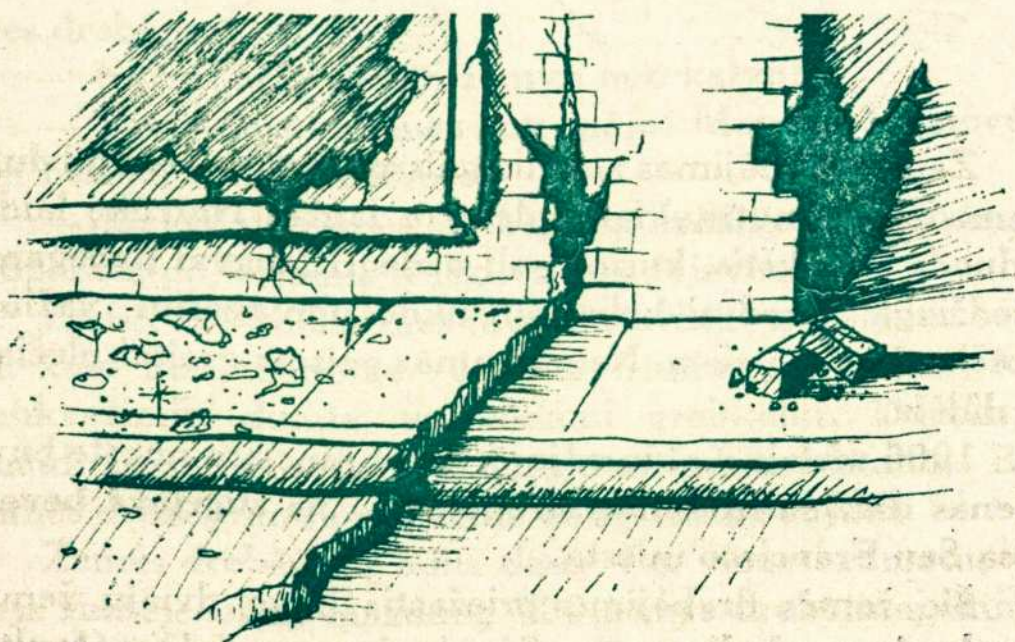
1906 metais Kalifornijoje, San Francisco mieste buvo vienas didžiausių žemės drebėjimų. Jis sugriovė beveik visą San Francisco miestą.

Šio žemės drebėjimo priežastis buvo dviejų žemės sluoksnių praslydimas ties San Andreas sprūdžiu (fault).

Sprūdis yra žemės suskilimas. Jį galima aiškiai matyti žemės paviršiuje, nes jis eina per žemyną gana ryškia linija. Po kiek laiko viena sprūdžio pusė paslenka į vieną pusę, o antroji — į atvirkščią. Tokie praslydimai gali būti maži. Tuomet ir žemės drebėjimai būna silpnesni. Jie dažniau įvyksta, bet yra mažiau jaučiami.

Kai ilgą laiką nebūna tokių mažų praslydimų, galų gale pasitaiko vienas didelis, kuris sukelia smarkų žemės drebėjimą. Šiuo metu vakarinė San Andreas sprūdžio pusė slenka į šiaurę tarp vieno ir dviejų colių per metus. Sprūdis kerta Kaliforniją išilgai 700 mylių juosta.

Žemės drebėjimus mokslininkai matuoja dviem būdais. Mercalli matas pagrįstas apskaičiavimu žalos, padarytos pastatams. Matuojamam žemės drebėjimui duodami skaičiai nuo I iki XII. I duodamas silpniausiam drebėjimui, o XII — stipriausiam. Didysis žemės drebėjimas, kuris sugriovė San Francisco miestą, buvo pažymėtas XI Mercalli matu.

Antrasis matas yra Richter'io skalė. Šis matavimo būdas dažniau naudojamas negu pirmasis. Richter'io skalė, kuri eina nuo 1 iki 10, matuoja žemės drebėjimo stiprumą specialiais instrumentais. San Francisco mieste patirtas drebėjimas buvo pažymėtas 6,5 Richter'io skalėje. Tai reiškia vidutinio stiprumo drebėjimas.

Žemės drebėjimai mokslininkų atydžiai studijuojami. Jie papildo mūsų žinias apie žemės rutulio sudėtį. Jie mums duoda progos geriau pažinti mūsų neramią žemę.

Mokslininkai stengiasi rasti būdus, kaip iš anksto numatyti, kur bus žemės drebėjimai. Taip pat daromos pastangos visiškai išvengti žemės drebėjimų, atleidžiant įtampą sprūdžiuose. Gal kada nors nebereikės bijoti žemės drebėjimų.

Ar kada esi išgyvenęs žemės drebėjimą? Jei taip, parašyk "Eglutei". Ką darytum, jei tektų patirti žemės drebėjimą?...

SEKMINĖS

Dalia Staniškienė

INDRĖ: Mamytė, kas yra Sekminės? Darius ir Vytas sakė, kad ryt Sekminės. Kokia tai šventė?

Mamytė padėjo šaukštą, kuriuo maišė sriubą, pasisodino dukrą ant sofos ir pradėjo pasakoti apie pirmąsias Sekmines.

MAMA: Sekminės — tai Šventosios Dvasios atsiuntimo šventė. Atsimeni, tau jau kartą aiškinau, kaip Šventoji Dvasia nusileido ant apaštalų galvų.

DARIUS (tik įbėgęs į vidų): Aš mačiau paveikslą knygoj — daug balandžių leidosi ant apaštalų galvų.

INDRĖ: Mamytė, ar Šventoji Dvasia yra balandis?

MAMA: Ne, Indrute, balandis tai tik Šventosios Dvasios simbolis. Kaip, pavyzdžiui, širdis yra meilės simbolis.

Šventoji Dvasia tai trečiasis Švenčiausios Trejybės asmuo. Tu gi žinai: yra Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia.

INDRĖ: Tai ar yra trys dievai?

MAMA: Ne, Indre. Yra tik vienas Dievas, kuris visą pasaulį ir mus sutvėrė. Bet Jis yra trijuose asmenyse. Mums tai sunku suprasti, bet taip tikime.

INDRĖ: Bet man nevisai aišku. . .

MAMA: Matėt dobilą, vaikai? Būna trys lapeliai, bet dobilas tik vienas.

INDRĖ (džiaugsmingai plodama rankom): O, dabar suprantu! Trys asmenys, bet tik vienas Dievas!

DARIUS: O kodėl Dievas tą Šventą Dvasią atsiuntė?

MAMA: Nes Jis žmones labai mylėjo. Ir norėjo, kad jie būtų tvirti, nebijotų, atsispirtų visokioms pagundoms. Kai Kristus po prisikėlimo ižengė į dangų ir paliko apaštalus,

jie jautėsi apleisti, visko bijojo ir tik užsidarę meldėsi. Kai Šventoji Dvasia ant jų nusileido, jie išėjo lauk ir pradėjo žmonėms pasakoti apie Kristų, skelbti Jo mokslą; jie net mirti nebijojo, jautėsi drąsūs ir stiprūs. Ir kitomis kalbomis galėjo kalbėti — visi juos suprato.

INDRĖ (linksmai): Mama, tai rytoj labai didelė šventė, ar ne?

MAMA: Taip, dukra, labai didelė. Seniau Lietuvoj per Sekmines žmonės namus gėlėmis papuošdavo, net gyvulius žiedais apkašydavo, vainikus pindavo... Labai didelė šventė...

INDRĖ (susijaudinus): Mamyte, ar galėsiu ir aš ryt gėlyčių iš darželio priskinti?! Ar galėsiu kaimynų senutei nunešti? Ir pasakyt jai, kad Sekminės? Ar galėsiu?

MAMA: Žinoma, kad galėsi, Indre. Ji apsidžiaugs, kad ją prisiminei. Ir Dievuliui tai labai patiks. Nes parodydama meilę tai senutei, tu parodai, kad ir Ji myli... Tai Šventoji Dvasia įkvepia ir paragina mus daryti gerus darbus.

Indrė čiauškėdama ir šokinėdama jau bėgo lauk paskelbt visam pasauliui džiugią žinią: ryt sekminės!

KRISTUS — GERASIS
GANYTOJAS
Maryanne Mueller, 8 m.
Toronto, Canada

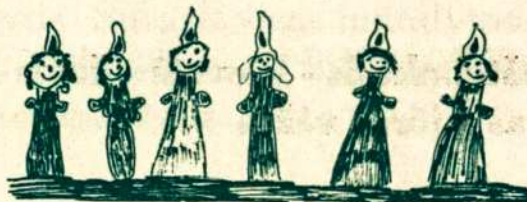

KRISTUS KĖLĖS! ALELIUJA!
Rimas Čuplinskas, 8 m.
Toronto, Canada

KRISTUS PASIRODO TOMUI
Loreta Stanulytė, 10 m.
Toronto, Canada

PIRMOSIOS SEKMINĖS
Jūratė Gaižutytė, 7 m.
Toronto, Canada

JĖZUS ATŠISVEIKINA SU MOKINIAIS
IR GRIŽTA Į DANGU
Rimas Kozickas, 7 m.
Toronto, Canada

MOKINIAI LAUKIA
ŠV. DVASIOS
2-ro skyriaus mokinė
Toronto, Canada

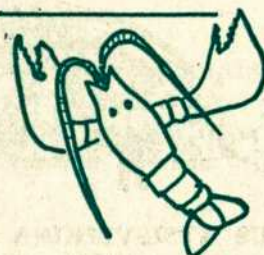
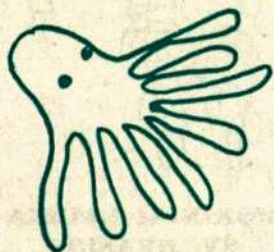
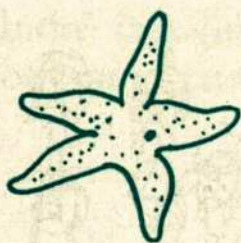

paruošė Ramunė Račkauskienė

I. Jūros gyventojai

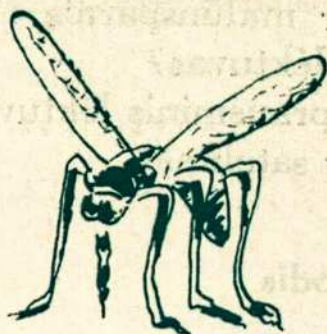
Petras buvo su tėveliais nuvažiavęs prie jūros atostogauti. Jis ten matė įdomių gyvūnų. Ar gali po kiekvieno paveiksluko parašyti jūros gyventojų pavadinimą?

aštuonkojis - krevetė - žuvis - jūros žvaigždė - jūros kiautas - jūros vėžys

II. Vabalai

Mes šituos vabalus gerai žinome, tik reikia raides atitaisyti:

usēm
teib
lišketepė
asduo
ėleurzskd
vodie ruvtėka

III. Einam maudytis!

Vasarą vaikai labai mėgsta maudytis. Kaip žinote, yra daug vietų, kur einam maudytis. Surask visas maudymosi vietas, ir iš likusių raidžių sudaryk žodį, kuris reiškia vietą, kur mes kasdien galime maudytis.

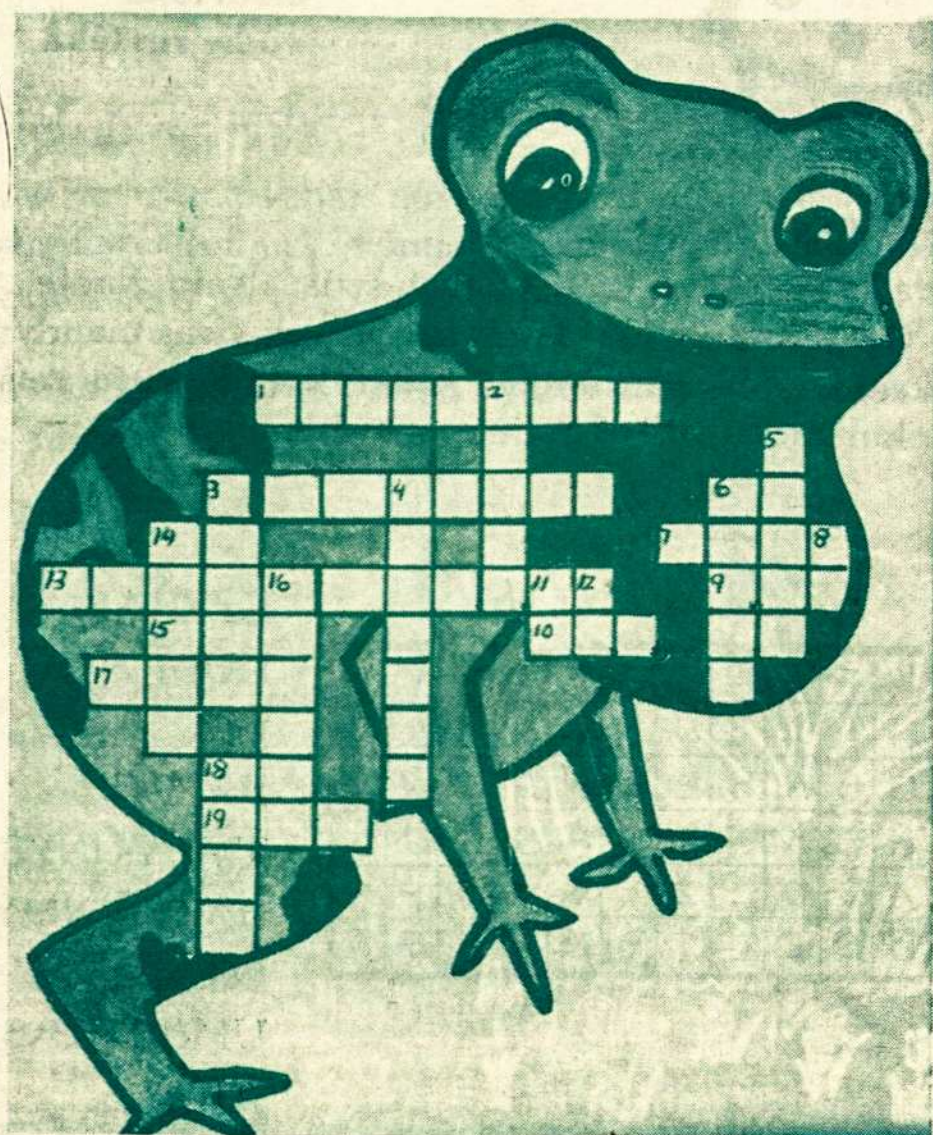
K	P	A	P	L	U	D	I	M	Y	S
U	T	V	E	N	K	I	N	Y	S	I
D	B	A	S	E	I	N	A	S	N	J
R	O	K	E	A	N	A	S	A	U	Ū
A	V	O	E	Ž	E	R	A	S	P	R
U	P	E	L	I	U	K	A	S	Ė	A

EŽERAS
KŪDRA
UPĖ
BASEINAS
TVENKINYS
PAPLŪDIMYS
OKEANAS
UPELIUKAS
JŪRA

IV. Kas gali aukščiau pakilti

1. Aitvaras ar mėtomas sviedinys?
2. Lėktuvas ar malūnsparnis (helikopteris)?
3. Paukštis ar lėktuvas?
4. Raketa ar sprausminis lėktuvas?
5. Lėktuvas ar satelitas?

V. Varlės kryžiažodis

SKERSAI:

1. Kitas pavadinimas lietuviškam paukščiui vyturiui.
3. Paukštis, kuris burkuoja. Jo vardu pavadintas 4-tas metų mėnuo.
6. Žodelis, panašus į *va*.
7. Kuriuo laiku.
9. Dainos dalis:,,, *ri-ta*.
10. Naminis gyvulys.
13. Paukščių daromi garsai yra *č*.....
15. Daugiau.
17. Mergaitė be batų yra
18. Išsireiškimas.
19. Jis pačiam kenkia (sangražinis įvardis panašus į "*savo*").

IŠILGAI:

2. "*Suradome*" — sutrumpinta forma.
3. Žmonės maudosi ežere, o varlės mėgsta nedideles
4. Žodis "*užjaust*", pakeitus 2 pirmas raides.
5. Vasarą mus atgaivina šalti
6. Šio kryžiažodžio gyvulėlis.
8. Pirmasis skiemuo žodžio "*aimana*".
11. Mažas žodelytis (įvardis), kurį labai dažnai naudojame.
12. Prielinksnis, kuris reiškia "*kartu*".
14. Spalva. Kiškis yra *r*.....
16. Jei žodžio "*traška*" pakeisi vieną raidę, gausi kitą žodį, kuris tą patį reiškia.
18. Mergaitės vardas.

(Atsakymai psl. 29)

IRUTĖ ir KĖSTUTIS

D. BASTYS

Įdomiausias asmuo mano gyvenime...

Savo gyvenime neturiu įdomiausio asmens... Man kiekvienas žmogus yra įdomus. Aš pažįstu daug įdomių žmonių, ir todėl man yra labai sunku rašyti apie įdomiausią. Mano draugai yra įdomūs, bet dar nesuradau įdomiausio. Mano tėvas man yra įdomus, nes jo gyvenimas buvo sunkus. Mano meno mokytojas man yra labai įdomus. Jis yra labai protingas vyras ir daug žino apie kitus kraštus ir apie gyvenimą. Gal vieną dieną aš sutiksiu žmogų, kuris man bus įdomiausias asmuo, ir tada galėsiu parašyti ilgesnį rašinėlį...

*Darlena Sukauskaitė
Toronto, Canada*

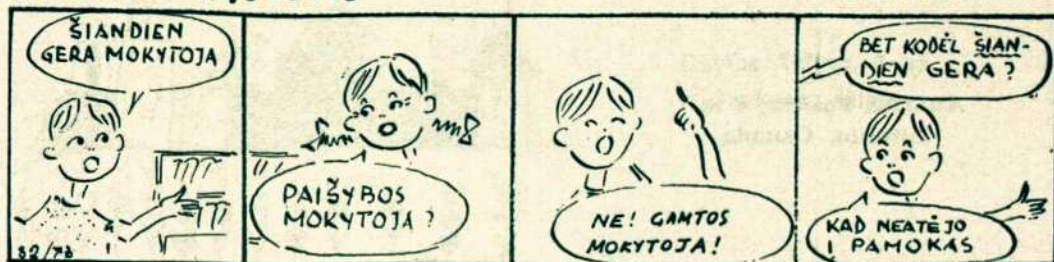
Mano mokytojai...

Ir angliškoje, ir lietuviškoje mokykloje yra gerų ir ne taip gerų mokytojų. Lietuviškoje mokykloje mokytojai žino, ką daro ir moko. Angliškoje mokykloje yra tas pats, bet ten mokytojai turi daugiau laiko mokytį. Dėl to lietuviškoje mokykloje reikia labai gerai sutvarkyti laiką. Ne tik mokytojai turi sunkiai dirbti, bet ir mokiniai turi sutikt dirbti.

*Gailė Šaltmiraitytė
Toronto, Canada*

IRUTĖ ir KĘSTUTIS

D. BASTYS

Mokytojai yra žmonės...

Lietuviškoje mokykloje ir angliškoje yra mokytojų, kurie yra geri, ir yra keleta, kurių aš nemėgstu. Angliškoje mokykloje yra labai daug mokytojų, o lietuviškoje — mažiau. Man patinka lietuviška mokykla, nes mokytojai leidžia truputį pasikalbėti ir ne labai supyksta. Kiti kartais ant manęs truputį supyksta, bet tai normalu. Aš atvirai pasakysiu, kad aš mėgstu visus mokytojus (Bet gal vienus daugiau negu kitus). Angliškoj mokykloj mūsų mokytojai mus prajuokina ir pamokos ten yra įvairesnės ir įdomesnės. Mokytojai yra žmonės, ir visi žmonės turi savo klaidų, tai aš negaliu juos kritikuoti.

*Aldona Kasparavičiūtė
Toronto, Canada*

Neringos stovykloje...

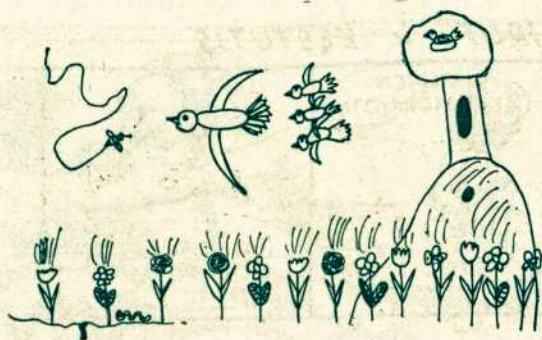
Praėjusią vasarą aš buvau lietuviškoje stovykloje, kuri vadinasi "Neringa". Ten aš susitikau daug berniukų, ir mes susidraugavome. Mūsų namely buvo dvylika berniukų ir du vadovai: Norbertas ir Leonas. Pirmąsias keturias dienas stovykloje smarkiai lijo. Po to oras pasidarė gražesnis. Varžybų dieną mūsų namelis laimėjo pirmąją vietą vidutinio amžiaus berniukų grupėj, o antrąją vietą visoj stovykloj.

Laikas greitai prabėgo, ir nepajutau, kai reikėjo grįžti namo. O dabar laikiu ateinančios vasaros, kada vėl galėsiu stovyklauti.

*Jonas Balsevičius, 12 m.
Ottawa, Canada*

Kryžiažodis: Skersai — 1. vieversys, 3. balandis, 6. ve, 7. kada, 9. rai, 10. šuo, 13. čiulbėjimas, 15. dar, 17. basa, 18. ak, 19. sau. Išilgai — 2. radom, 3. balas, 4. atjaust, 5. ledai, 6. varlė, 8. ai, 11. aš, 12. su, 14. rudas, 16. braška, 18. Asta.

Andrius Paškus, 8 m.
Toronto, Canada

Kaip miškai atrodo per dieną...

Stovykloje aš dažnai eidavau pasivaikščioti į mišką. Tenai viso miško grindys apklotos sudžiūvusiais lapais nuo pereito rudens. Kai vaikštau, lapai traška po kojomis. Tame miške yra daug kelmų, numirusių medžių, rąstų ir gyvų medžių. Ten galima rasti įvairių medžių, bet daugiausia beržų. Nėra daug gyvulių — tik driežų ir voveraičių. Bet širšių ir uodų daug, ir jie zvimbia virš galvos, kai atsisėdi. Tuoju pat po lietaus visos mergaitės išbėga į mišką ieškoti driežų. Jos pažaidžia su jais ir paskui paleidžia. Jie yra oranžinės spalvos su mažais taškais. Jie yra labai maži.

Indrė Čuplinskaitė, 10 m.
Toronto, Canada

Ramona Steponavičiūtė, 6 kl.
K. Donelaičio mokykla
Chicago, IL

Darius Udrys, 6 m.
Jackson, Mich.

Jei galėčiau nuvykti į Lietuvą...

Jeigu aš galėčiau nuvykti į Lietuvą, pirmiausia norėčiau aplankyti savo puseserę, tetą ir dėdę, kurie gyvena Vilkaviškio mieste. Paskiau važiuočiau į Keturvalakius, į mano mamos tėviškę. Ten ji užaugo ir ėjo į mokyklą. Tada aš būtinai važiuosiu į Palangą prie Baltijos jūros pamatyti tą gražią vasarvietę, apie kurią visi rašo, ir gal smėlyje rasčiau išplauto gintaro. Iš ten važiuočiau į Kauną. Kauno mieste aplankyčiau visus žymesnius pastatus; pavyzdžiui, Vytauto Didžiojo muziejų (rusų pavadintą istoriniu muziejumi), kuriame yra Dariaus ir Girėno "Lituanikos" liekanos. Aplankyčiau gražius parkus ir Vytauto bažnyčią, kuri uždaryta. Važiuojant į Vilnių, matyčiau gražius Lietuvos kalnus ir laukus. Vilniuje įlipčiau į Gedimino kalną, iš kurio galėčiau matyti visą Vilniaus vaizdą. Taip pat nueičiau ir padaryčiau nuotrauką Trijų Kryžių kalno, nors kryžiai nugriauti. Labiausiai norėčiau aplankyti garsius Aušros Vartus su stebuklingos Dievo Motinos paveikslu. Tada nueičiau į Vilniaus Universitetą, kuriame studijavo garsūs Lietuvos žmonės, ir gal čia daugiau sužinočiau apie Lietuvos praeitį ir dabartinės Lietuvos gyvenimą bei jos žmonių vargus.

Prieš grįžtant atgal į Kanadą, būtų labai sunku atsisveikinti su šia gražia Lietuvos šalim. Vėl laukčiau to laiko, kada vėl galėčiau ten nuvykti.

*Kristina Aušrotaitė, 10 sk.
Hamilton, Canada*

Jeigu aš galėčiau nuvykti į Lietuvą, visų pirmiausia aplankyčiau visas savo seseris, brolių ir kitus savo gimines, kurių aš dar niekad nesu matęs. Kai jau išsikalbėčiau su jais, aš nuvažiuočiau į Vilnių ir aplankyčiau Aušros Vartus. Po to nueičiau į Šven-

tos Onos bažnyčią, kuri yra labai graži. Senais laikais Napoleonas sakė, kad jis norėtų ją nusinešti į Prancūziją ant savo delno.

Nepamirščiau aplankyti ir Gedimino kalną, kur stovi ir Gedimino pilis. Gediminas ant to kalno susapnavo pastatyti didelį ir stiprų miestą, kuris dabar yra Vilnius. Tada nuvažiuočiau į įdomų Kauną ir pamatyčiau gražųjį Nemuną ir Nerį, kurie puošia miestą. Prie Nemuno krantų nueičiau pamatyti Napoleono kalną. Dar būtų įdomu pamatyti kapą, tačiau norėčiau ir tikrumoje pamatyti.

Išvažiuojant iš Kauno, būtinai norėčiau aplankyti Kuršių Marias, kur yra iš smėlio supustytos kopos ir, sakoma, kad smėlis toks švarus, kad žmonės iš įvairių kraštų stebisi jų gražumu.

Ir štai baigtusi mano kelionė Lietuvoje. Taip gražu ir malonu Lietuvoje būtų, jei ji būtų laisva. Gal net norėčiau ten ir pasilikti.

*Edis Labuckas, 10 sk.
Hamilton, Canada*

VILNIAUS KATEDRA —
dabar paversta paveikslų galerija.

GEDIMINO KALNAS PAVASARI —
ir dabar Lietuvos jaunimo lankomas.